

[Christmas Møller.]

forelagde den næste Dag Finanslovsforslaget for Aaret 1932—33, som om der ikke var indtraadt ekstraordinære Begivenheder, og paa Samlingens første Dage forelagde henholdsvis Ministre og Repræsentanter for de to Oppositionspartier 33—34 Lovforslag, alle sammen udarbejdede — vel i en vanskelig, kritisk og alvorlig Situation, men alligevel under Forhold, som var helt anderledes end dem, vi oplevede, da Lovforslagene blev forelagt. Og Tirsdagen den 29. September vedtoges i Løbet af halvanden Time i Rigsdagens to Ting det femogtredivte Lovforslag, som ændrede saa overmaade meget paa det økonomiske Omraade herhjemme. Det kan jo ikke være anderledes end, at man nu, ligesom da jeg forelagde mit Partis Lovforslag den 26. September, maa sige, at der er noget underlig uvirkeligt over alle de Lovforslag, der blev forelagt, i Forhold til det, som i Virkeligheden beskæftiger os. Det kan heller ikke nægtes, at hvad der er sket siden Lovforslagenes Udarbejdelse, det store Sammenbrud i London den 20. September, vor Suspension af Guldindløseligheden den 29. September, og hvad der maaske er ved at foregaa endnu i disse Timer, og hvad vi kan vente af store økonomiske Begivenheder, ændrer overmaade meget herhjemme. Hvis denne Krise varer længe — og jeg for mit Vedkommende tror, at Krisen vil vare længe —, maa, derom er der ingen Tvivl, overmaade mange Foranstaltninger sættes i Værk, og meget af det, vi arbejder med i Dag, maa ses under en anden og ændret, en endnu alvorligere Synsvinkel. Det Arbejde, Rigsdagen og Regeringen nu i Fællesskab gaar ind til, bliver da i den Forstand tvedelt, at man dels maa behandle det almindelige Arbejde, vi har at beskæftige os med, og som jeg gerne vil omtale i Dag, og ogsaa naturligvis de Forhold, som er opstaaet som Følge af Verdenssituationen, hvorom jeg sluttelig skal gøre nogle Bemærkninger. Og vi maa behandle den Politik, som paa det økonomiske Omraade er ført af Regeringen, og de Foranstaltninger, der efter vor Opfattelse i den nærmeste Fremtid maa foretages.

I Regeringens Aabningstale hedder det — og jeg beder om Tilladelse til at oplæse ogsaa dette —:

„I den Tale, hvormed den forrige Rigsdagssamling blev indledet, henleddes Opmærksomheden paa Kriserne ude i Verden, der truede med ogsaa at komme til at berøre vort Land.“
Det hedder derefter videre:

„Denne Bebudelse er desværre blevet Virkelighed.“

Jeg tror, man ikke gaar Regeringen for nær, naar man siger, at der ikke har været megen Bebudelse i Aabningstalen i 1930. Jeg tror heller ikke, man gaar Regeringen for nær, naar man siger, at Regeringen ikke i Samlingen 1930—31 handlede, som om den saa, at de økonomiske Forhold vilde blive overmaade vanskelige. Man husker meget bedre Udtalelsen af det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, at der skulde alligevel gaa meget lang Tid, inden nogen Bonde sultede ihjel, eller Udtalelsen af den højtærede Statsminister, gaaende ud paa, at det hele, som var i Vejen, var, at nogle Bønder havde faaet for lidt for deres Smør og Flæsk, men det var ogsaa hændt nogle Arbejdere, nogle Skræddere og Skomagere, at de havde faaet for lidt for deres Arbejde. Af den Maade, hvorpaa Regeringen lagde Rigsdagsarbejdet til Rette i Samlingen 1930—31, havde man ikke Indtryk af, at den saa med særlig Bekymring paa de økonomiske Forhold. Jeg tror heller ikke, jeg gaar Regeringen for nær, naar jeg siger, at da det fra konservativ Side i Slutningen af forrige Rigsdagssamling blev hævdet, at egentlig var det ejendommeligt i en saadan Situation at sende Rigsdagen hjem, og naar det senere paa Sommeren eller Forsommeren blev hævdet, at det var naturligt og rimeligt at indkalde Rigsdagen til en Sommersamling, havde man heller ikke det Indtryk, at Regeringen saa saa alvorligt paa den økonomiske Krise, at den mente, den maatte lytte til dette Raad.

Jeg gaar vel heller ingen for nær, naar jeg siger, at indenfor de andre Partier syntes man heller ikke i særlig Grad at lytte hertil. Og det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal, som havde en saa kritisk Bemærkning at gøre til et enkelt Medlem af mit Parti, burde maaske have overvejet, om det ikke havde været nok saa rimeligt og naturligt, om Venstre i Tide havde sluttet op om det Krav, der i god Tid blev fremsat fra vor Side, for Tvivl kan der efter min Opfattelse ikke være om, at hvis Regeringen havde indkaldt Rigsdagen til Arbejde i Sommer og havde gjort et Arbejde for at gennemføre Hjælpeforanstaltninger allerede paa det Tidspunkt, havde mangt og meget paa det økonomiske Omraade ligget bedre og stærkere i Dag, hvor Vanskelighederne i saa overvældende Grad er væltet ind over os. Men i Stedet for at følge dette Raad valgte man fra Regeringens Side at begynde at politisere med Organisationerne.